

[Ulrich.]

Med Hensyn til § 11 maa jeg bestemt modsætte mig, at man udvider de 10 Aar til 15. Jeg ser ikke nogen som helst Grund til at gøre det. Man maa erkende, at den Lov, der har bestemt, at en ny Ejer af en Skov ikke maa hugge i sin Skov uden efter en vis begrænset Maalestok i de første 10 Aar, har virket tilfredsstillende og bevaret vore Skove udmærket med ganske enkelte Undtagelser, som kun bekræfter Regelen. Der er derfor ingen Grund til at forandre 10 Aar til 15 Aar, det maa jeg paa mit Partis Vegne modsætte mig. Sammenholder man § 11 med 2det Stykke i § 6, forekommer det mig, at man er inde paa en Vej, som aabner Mulighed for, at denne Bestemmelse om 10, efter Lovforslaget 15 Aars Indskrænkning i Brugsretten bliver ganske illusorisk. Her maa sikkert ske en Ændring. Det glædede mig af en Skrivelse, jeg i Gaar modtog fra Professor Grøn, at se, at de Synspunkter, han dér gør gældende, falder ganske sammen med dem, jeg har gjort gældende over for mit Parti, og mit Parti har givet mig Tilslutning til, at man maa kræve, at det, man skal søge Attest for hos Skovtilsynet, er, at den paatænkte Hugst ikke strider mod almindelig god Skovdrift. Thi hvad staar der i § 6, 2det Stykke? Der staar: „Hvis det af Hensyn til Skovens Drift er nødvendigt at afhugge Bevoksningen paa Dele af Arealen, skal disse snarest muligt igen forsynes med en ung Bevoksning, som fyldestgør foranstaaende Bestemmelser.“ Det vil i Virkeligheden sige, at dersom Skovtilsynet giver Attest for, at en Mand kan hugge en nyerhervet Skov ned og plante den til paa den og den Maade og derved fremelske Skov af samme Beskaffenhed, men det varer bare et Par Hundrede Aar, før Skoven staar i den Tilstand, hvori han erhvervede den, saa har han Lov til det. Men naar der staar, at det skal være i Forhold til almindelig god Skovdrift, saa tager man Hensyn til hele den Driftsplan, man har, hvorefter man ikke hugger ned for Fode, men inddeler Skoven i bestemte Arealer og Driftsformer, ligesom naar man driver Jorden. Derfor vil dette være meget mere betryggende, og en saadan Ændring mener jeg er paakrævet.

I §§ 12, 13, 14 og 15 er der indsat nogle, tør jeg nok sige, overordentlig skrappe Bestemmelser om de Straffe, man kan idømme de forskellige ulykkelige Mennesker, som overtræder denne Lovs Bestemmelser. Jeg synes, at naar man har gjort disse Bestemmelser saa skrappe, som de er i § 12 og

§ 13 og § 14, hvad der maaske kan være rigtigt nok, fordi man vil sikre sig, at Skovejterne ikke gaar hen og ødelægger den Skov, de er i Besiddelse af, saa behøver man ikke yderligere at skærpe det i § 15. Ved denne Paragraf indføres i Stk. 2 som noget nyt, der ikke var i Forslaget i Fjor, at der kan idømmes aarlige Bøder, indtil Skoven efter Skovtilsynets Skøn er bragt i forsvarlig Stand. Man har i Forvejen straffet Ejerne baade efter § 12, § 13 og § 14 for den Forseelse, de har gjort, og paalagt dem Bøder til Statskassen ifølge alle 3 Paragraffer, og saa siger man yderligere i § 15: men ikke nok med, at I kan faa en Bøde til Statskassen for disse forskellige Forhold, men yderligere kan der blive paalagt jer en aarlig tilbagevendende Bøde, indtil de Forhold er bragt i Orden, som er paaanket. Og der kan jo ske forskellige Naturkatastrofer, som bevirker, at man ikke kan faa Forholdene bragt i Orden hverken i 2, 3 eller flere Aar, og saa skal vedkommende altsaa punge ud med en klækkelig Bøde. Dette maa ændres. Jeg ved ikke, hvem der har fundet paa dette nye Stykke 2 i Paragraf 15, men det er sikkert en meget blodtørstig Mand, der har fundet paa det; vi maa se at faa ham gjort mindre blodtørstig.

Om Stykke 3 i § 15 maa jeg sige det samme, som jeg sagde i Fjor, at man ikke kan lægge Beslag paa andet end *Skovgrunden* paa en Mands Ejendom; hvis han paa en eller anden Maade har forset sig og det offentlige kræver, at Skoven skal bringes tilbage til den og den bestemte Kulturtilstand, saa kan man ikke sige, at det offentlige, som udfører dette Arbejde, har Pant i hele Mandens Ejendom. Det maa være i Skovgrunden; derudover kan vi ikke komme, og det var vi, saa vidt jeg erindrer, ogsaa enige om i Fjor. Der er ganske vist tilføjet i Aar, at Skovejeren dog kan indskrænke Hæftelsen til selve Skovgrunden, hvis han lader denne særskilt matrikulere. Det er altsaa en Imødekommen af de Anker, vi gjorde paa dette Punkt i Fjor, men jeg synes, vi blot skal fastholde, at for Udgifter til ny Skovs Opelskning har det offentlige Fortrinsret i Skovgrunden.

Jeg maa ogsaa gøre de samme Bemærkninger om § 16, som jeg gjorde i Fjor. Den strider imod § 2, og det forbavser mig, at man ikke i Landbrugsministeriet har haft Øjnene aabne for dette. Men jeg gaar ud fra, at vi meget let i Udvalget kan blive enige om, at naar man giver en ny Lov, skal der være Mening i Tingene og Overensstemmelse mellem de forskellige Paragraffer.